

Omplir els bressols buits (*Spes non confundit*, 9)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tot just iniciat el camí del Jubileu del 2025 és bo que posem la mirada en els signes d'esperança que hi ha en el nostre món, aquells que ens esperonen a seguir caminant: «tot allò bo que hi ha en el món per a no caure en la temptació de considerar-nos superats pel mal i la violència», com també allò que anhela el cor humà i que necessita la llum i la gràcia de Déu per a convertir-se en signe d'esperança enmig de la societat.

Són moltes les causes que poden provocar la disminució de la natalitat

El Sant Pare, en la butlla de convocatòria de l'Any Sant, expressa un contrast preocupant en el nostre món. La mirada d'esperança necessària per a tota vida humana requereix una visió de l'existència plena d'entusiasme i amb desig de compartir aquest do de la vida amb els altres; però, d'altra banda, es constata que, en la societat del benestar, manca aquesta mirada esperançada i, com a conseqüència, hi ha una pèrdua del desig de transmetre la vida.

Són moltes les causes que poden provocar la disminució de la natalitat: el ritme de vida que la societat imposa, la manca de garanties laborals, la dificultat per a trobar habitatge adequat i, fins i tot, la fal·làcia de culpabilitzar de la crisi ambiental l'augment de població. Tot i això, no podem obviar la ideologia que se'ns ha anat infiltrant de manera subtil i que ens duu a donar més importància a les coses que a les persones, a fruir més que a servir; en el fons, una visió de la vida materialista i hedonista. Això ens tanca en l'individualisme i apaga l'esperança. En aquesta concepció de l'existència poca entrada hi tenen el fills, que demanen sortir d'un mateix.

Ja podem donar-hi voltes i formular arguments; la veritat és que «l'obertura a la vida amb una maternitat i paterni-

tat responsables és el projecte que el Creador ha inscrit en el cor i en el cos dels homes i de les dones, una missió que el Senyor confia als esposos i al seu amor». No hi ha futur si el que hi ha inscrit en el fons de l'ésser humà no es fa realitat. La fecunditat de l'amor obre una perspectiva de futur a la societat sencera. Tot infant que neix és un signe d'esperança.

Francesc, papa, ens exhorta: «La comunitat cristiana, per tant, no es pot quedar enrere en el seu suport a la necessitat d'una aliança social per a l'esperança, que sigui inclusiva i no ideològica, i que treballi per un futur que es caracteritzi pel somriure de molts nens i nenes que vinguin a omplir els bressols buits que hi ha en moltes parts del món.»

